

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita Et Institvto S. Ignatii Societatis Iesv Fvndatoris. Libri Qvinque

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1665

XXXII. Puella lemorum infestatione liberatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10840

flocci pendens promissum coniugis, appellat Ireneum, lis inter eos longa, & pertinax, isto pietati pugnante erga præsidem urbis sanctum; illa promissa in S. Ignatium fidei, neutro mutuis precibus, aut rationibus, inuicem concedente, ac ne conueniente quidem in vnam gemini nominis impositionem, cum in ea vterque primo loco sanctum suum vellet nominari. Tandem igitur ad hoc deuenitur, iocone, an maiore instinctu dubium; infans ipse litem decideret. Quare ad eum pater, nunc demum fili mi! dicit, ait, qui velis vocari, nondum verba conari pusio cœperat, nec cœpit nisi post aliquot menses, mox tamen patri distinctè respondit *Ignatius*, ita litem pro matre, & S. Ignatio diremit.

XXX.

Moribundus S. Ignatij imagine sanatur.

Ferdinandum Pratellum de Mendoza, Marchionatus Lombaiensis administratorem, ducis Gandiæ quædam negotia Vallissoletum euocarant anno 1603. illic pestilens febris eum lecto affligit, quam fore lethalem archiatri ex eo statim augurantur, quod purgatione iam triplici nihil remitteret, & ei demandæ fracta viribus natura non esset. Sacro erat viatico, & oleo munitus, iamque triduum cibi expertus, stupidus, & semimortuus iacebat; cum ad eum defertur S. Ignatij imago, vitæ exorandæ, an ad mortem parandæ haud scio: certum eius aspectu quicquid supererat animæ in precem collegisse, qua ingenti affectu sanitatem ab eo petit, & eius illic pignus tulit; nam placidissimo captus somno post horas aliquot cibum sumpsit, confanuitque tam integrè ac robustè, vt post quintum diem, iter repereret, & sæua hieme per montes, Vallissoleto Valentiam, nouem dierum spatio perueniret.

XXXI.

Mamilla dolor repente sanatur.

Ioannam Pignatelliam ducem terræ nouæ, Caroli Aragonæ, ducis Castriuetrani viduam, cruciabat periculosus mamillæ tumor; exhibat iam mensium quatuor exquisita, sed inanis, & cassâ curatio, nec detumescibat, nec mollicebatur, & eò increuerat, vt ad quemlibet motum discerpi sibi viscera crederet. Humani ergo inops præsidij, diuinum ab S. Ignatio requirit, eius à matre Hieronyma Columna effigiem accipit, eius auxilium flagitat, & ecce illo ipso quo id egerat die mamillæ tumor, durities, dolor, penitus euanescent.

XXXII.

Puella lemurum infestatione liberatur.

Vincentio Callo tormentorum muralium Melitæ libratori, filia erat circiter nouennis. Huic mense integro ludos in somnis faciebant miri promissores, magnasque illi spondebant diuitias. Quod illa postridiè narrabat parentibus, & promittentium habitum, ac lineamenta seorsum singulorum (erant enim iidem perpetuo) describebat; cœpere exinde post illum mensum, interdum quoque ab ea videri, vnus primum, post duo, dein multi simul, & in iis etiam femina, quos probè illos esse meminerat, qui sibi toties in somnis adstiterant, & suo quisque nomine notabantur Ioannis, Bernardi, & similium; iis item quibus antea promissis lætabant simplicem; fore illam, si modo annueret Melitæ totius ditissimam, prouehendam in summos honores eius familiam; habere se desertis in templis auricopiam, & gemmarum; hæc illi ab se omnia seruari: Præter Spem (erat puella

puellæ id nomen) domi hos hospites videbat, audiebátque nemo; quam se nimium aperte, adesse indicabant, allatis puellæ munusculis quæ pecuniarum, quæ fructuum, & istiusmodi aliis, quibus admittendis, vel adeuntium accessui, principio cautior, verita ne deciperetur; paulatim denique assuevit, & securam præstabant cum dicerent, quòd ab se metueret nihil esse; se quoque, vt ipsa, Dei opus à Deo conditos; penes se thesauros subterraneos esse, quibus illam essent ditaturi; templa vnde illos effodi oporteret, esse S. Catharinæ de Turba, S. Sophiæ, & S. Andrea. Confectum iri perfacile si eorum in altero, gallina mactaretur alba, in alterum mel importaretur, in tertium piscis. Pergebantque nefarij lemures conspici, blandiri, afferre munera; etiam semel, ficus mense Ianuario recentes; imò sæpius ruri mensam instruebant, accumbebant, cibis coram velut sensim absumptis, haud secus ac ipsa edere videbantur: postremo etiam ortam in eius capite vomitam, malagmate sanarunt. Tenuitque biennium scelestæ fabula, patre quòd filia nihil inde damni accideret, pro re iocosa perperam id habente: nam vt sibi quoque spectabiles fierent cupiuit, ac per filiam petiit, sed tristem repulsam ab iis tulit, non posse quidem tunc ab eo videri, fortassis tamen sub mortem videndos. Erat Puellæ domi clericus frater, qui Sacerdoti ad aram quotidie ministrabat, ex tota familia hunc vnum ferre non poterant, vbicumque is superuenisset fabulantibus cum puella, impuri ora distorquebant, & sannis deformibus spernebant. Quibus iudiciis, & quòd puella iam adolefcebat, suspecta patri deinceps hæc amicitia esse cœpit, incertusque an essent homines qui videri nollent, an dæmones qui vellent aspici, vt cumque ij forent statuit domo abigere, primosque ab arte quam profitebatur, ducens exorcismos, catapultam multis glandibus egregiè armat, tum filiam iubet, cum primum redirent, & cum ea in horto sub arbore vt consueuerant sederent, conditum sibi signum dare. Adsunt de more, sed irati, vultuosi ac multum queruli de infenso parentis animo in tam beneficos, & amantes, clauemque tendendæ catapultæ quam suffurati fuerat ostendunt. Ex quo tandem pater liquido cognouit hos esse spiritus, reque Sacerdoti, vt cumque indicata, domum ab eo exorcismis, sacrisque precibus expiandam curauit. Quod is dum obiret, in clamantes se lamentabiliter dæmones audiebat puella, heu! Spes heu! cernebátque cum impetu in supremam ædium partem procurrere, inde in hortum se dare præcipites. Ibat tam annus 1603. & Zuricum in pagum vbi hæc gerebantur missus venit ex nostris Sacerdos ad conciones Maioris ieiunij; huic puellæ parens totam ab ovo retextit historiam, & molestissimam exponit filia, domusque infestationem. Cui noster ante omnia auctor est, sacra confessione tum animum purget, tum præcipuè filia, quæ iam ætatis agebat vndecimum. Huic vero deinde S. Ignatij effigie tradita serio præcipit, eam lemurebus, vbi comparerent, confestim exhiberet, iuberetque illos facessere, nihil secum illis in perpetuum esse velle. Fecit animosè quòd imperabatur, maligni spiritus

ritus ad primum imaginis conspectum, horrendum fremere, ac vociferari, dira omnia iactare, imprecarique Iesuitis, & peiores diabolo dicere, fuga demum se tenebris condere, ausi tamen post paulum reditum tentare, longe alij videri voluerunt, nempe humanam exuti larvam, monstruosa specie, cornutis frontibus, ignem ore proflantes, quos illa denuo S. Ignatij subito prolata effigie sic ab se abegit, vt nunquam se illi quamdiu vixit spectandos dederint. Verum formis eorum immanibus quasi siderata mentem vnum infirma iacuit, ipsaque familia multis deinceps calamitatibus id peccatum luit.

XXXIII.

Captus pedibus, & cruribus sanatur Monachij.

Sub annum 1628. Graffio cuidam, annorum tredecim puero, contractis obduratisque crurum neruis, carne ac furis ossium tenus exsiccatis, etiam pedes transuersim in globum obtusi sunt, ita vsu eorum captus, genibus solis, & manibus reptabat, suas pone trahens inutiles tibias; sic miserabiliter affectus Monachium in Noricis ex pago suo vicino perductus est; illic egit sex menses mendicans, dum eius misertus nescio quis, narrauit aliqua non pridem ab S. Ignatio mirabiliter edita, suavit ad eum confugeret, expectationem mouit sanitatis ab eo exoranda, aurem præbet momenti, ac studium mendicus, maximè post quoddam de eo læti somnij omen, vouet se spatio hebdomadarum trium, quotidie altare S. Ignatij, nostro in templo aditurum, & recitaturum illic rosarium Virginis; incipitque statim quod vouerat exequi. Trahi se curat ad templi fores, inde manibus nitens adreptat ad Sancti altare; instaurat votum quod nuncupauerat; confitetur; sacræ mensæ accumbit; precatorium rosarium pie orans exsoluit; & sentit interea reualescere sibi crura, distendi neruos, redire & euolui pedes. Experturus itaque an posset consistere, orantis ibidem femina vt assurgeret, manum rogat; sed eo subsidio iam tum sanus minimè indigebat, constitit firmus, securè ac liberè ambulauit, Deum laudans, & agens Sancto Ignatio gratias, magno populi spectatoris, & testis concentu, & applausu.

XXXIV.

Aliud ibidem simile præcedenti.

Triennio post, ibidem aliud editum, non minus illustre præcedenti. Erat Anna VVollfleberin annos nouem, & decem nata, pede altero plane inutili, & in oppiduli sui nosocomio utcumque victitabat, huic S. Ignatius Iesu nomen manu altera gestans, altera vero librum, Sacerdotis ornatu adstitit; hunc enim fuisse, visum referens intellexit, cum ante quis esset Ignatius nunquam scisset. Vnde optimè coniecit non esse inaniter hanc sibi obiectam speciem, nec tantum spectaculi gratia, sed offerendæ potius sanitatis, ad eam petendam supplicem animum conuertit, promisitque se ad eius altare formam cerei pedis appensuram, & sacrum semel curaturam. Sed enim misellæ, cum vix mendicato victum in diem colligeret, voti fidem per menses aliquot non licuit liberare, præterquam quod distabat Monachio milliaribus aliquot, nec valebat se illò conferre, nec præsto aderat à quo duceretur; aliquando tamen sibi ipsa vim faciens, tentare iter aggreditur, trahitque se ingenti labore, piæ comitis brachio subnixa, donec ulterius.